

מ"ת 17681/08/16 - מדינת ישראל נגד רמי סלמה, מוחמד אזברגה, מוחמד מאדי, מורד אטרש

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

מ"ת 17681-08-16 מדינת ישראל נ' סלמה (עציר) ואח'
תיק חיצוני: 277007/2016

בפני	כבוד השופט ארז יקואל
מבקשת	מדינת ישראל
נגד	
משיבים	1. רמי סלמה (עציר) 2. מוחמד אזברגה (עציר) 3. מוחמד מאדי (עציר) 4. מורד אטרש (עציר)

החלטה (בעניין משיב 1)

במוקד הדיון ניצבת השאלה שבמחלוקת, האם יש די בחומר הראיות שהצטבר כנגד המשיב 1 כדי לעבור את הרף של "ראיות לכאורה", כנדרש בהוראת סעיף 21(ב) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים) התשנ"ו-1996.

רקע

- נגד המשיב ואחרים הוגש כתב אישום המייחס להם עבירות של קשירת קשר לביצוע פשע, לפי סעיף 499(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**החוק**"); חטיפה בצוותא-חדא, לפי סעיף 369 ביחד עם סעיף 29 לחוק; שוד מזוין בצוותא-חדא, לפי סעיף 402(ב) ביחד עם סעיף 29 לחוק והדחה בעדות בצוותא חדא, לפי סעיף 244 ביחד עם סעיף 29 לחוק.
- על פי עובדות האישום הראשון, המשיבים וסולימאן אבו גוש (להלן: "**סולימאן**"), קשרו קשר לביצוע מעשי שוד של מוניות מסוג מרצדס בתאריכים שונים. למשיבים מיוחסת שיטת פעולה, לפיה אחד מהם המתין למונית מסוג מרצדס באחת מערי המרכז, כשמונית כזו הייתה מגיעה, היה מסמן לה, עוצר אותה ונכנס אליה כנוסע. אז, הנוסע כיוון את נהגי המוניות למקום מארב בלוד, בו ארבו לו שאר חברי הכנופיה כשהם רעולי פנים ומצוידים בנשק חם או קר. חברי הכנופיה הוציאו את הנהגים מהמוניות באיומי נשק, בעוד שאחד מהם נכנס למוניות והסיע אותן לרמאללה דרך מחסום נעלין, שם מכר אותן לאדם שזהותו אינה ידועה תמורת סכום של כ- 30,000 ₪. בכל אותה עת, הוחזקו נהגי המוניות במקום המארב באיומי נשק חם או קר.
- על פי עובדות האישום השני, עובר ליום 27.6.16, קשרו הנאשמים וסולימאן קשר לשדוד מונית מסוג מרצדס

בעיר רמלה. סולימאן הבחין במונית מסוג מרצדס שבה נהג המתלונן ד.ה., סימן לו לעצור את המונית וביקש ממנו להסיעו ללוד. לאחר מכן, איים עליו באקדח והורה לו לנהוג את המונית למקום המארב, שם הוצא מהמונית באיומי נשק שלאחר מכן הוסעה לרמאללה ושם נמכרה לאדם שזהותו אינה ידועה.

4. על פי עובדות האישום השלישי, ביום 28.6.16, קשרו הנאשמים וסולימאן קשר לשדוד מונית מסוג מרצדס בעיר ראשון לציון. סולימאן הבחין במונית שבה נהג המתלונן ד.ב., סימן לו לעצור את המונית וביקש ממנו להסיעו למקום המארב בלוד. עם הגעתם למקום המארב, איים על נהג המונית באקדח, בזמן שהמשיבים 1-2 הגיעו למקום כשהם רעולי פנים ואוחזים בסכינים. סולימאן והמשיבים 1-2 איימו על נהג המונית שאם יעז להתחכם, הם ידקרו אותו וירו בו. לאחר מכן, דרשו את מספר הקודן של המונית וסולימאן הסיע אותה לרמאללה, שם נמכרה. במקביל, נטלו המשיבים רכוש וכסף מנהג המונית ואיימו עליו שאם יתלונן במשטרה, הם יגיעו לביתו וירצחו אותו.

5. על פי עובדות האישום הרביעי, בתאריך 2.7.16 בשעות הלילה, הבחין המשיב 3 במונית מסוג מרצדס בעיר רחובות, בה נהג המתלונן א.ב.ח. המשיב 3 סימן למונית לעצור, נכנס אליה וביקש מהמתלונן שיסיע אותו לשכונת גני אביב בלוד. עם הגעתם ללוד, בסמוך לאזור התעשייה הצפוני, כיוון המשיב 3 את א.ב.ח למקום המארב ויצא מהמונית, בזמן שסולימאן והמשיב 1 יחד עם אדם אחר, התקרבו למונית כשהם רעולי פנים, הורו לנהג המונית לצאת ממנה, הצמידו אקדח לראשו וסטרו לו פעמיים. לאחר מכן, הורו לו למסור למשטרה עדות שקרית בנוגע לפרטי השוד ואיימו עליו כי יפגעו בילדיו אם לא יעשה כן. אז הובילו אותו בעיניים מכוסות לשטח פתוח, הורו לו לשבת, תוך שאחד מחברי הכנופיה הציע לירות בו ואחר סירב לכך. במקביל, המשיב 1 הסיע את המונית לרמאללה ומכרה לאדם שזהותו אינה ידועה.

6. על פי עובדות האישום החמישי, שאינו מיוחס למשיב אך אזכורו רלוונטי לדיון, בתאריך 5.7.16, בשעות הלילה, הבחין סולימאן במונית מסוג מרצדס בעיר אור יהודה. סולימאן סימן לה לעצור, נכנס אליה וביקש מנהג המונית, המתלונן א.פ., שיסיעו לשכונת גני אביב בלוד. סולימאן כיוון את נהג המונית למקום המארב בלוד, אז התקרבו אליו שלושה רעולי פנים כאשר שניים מהם אוחזים בידיהם אקדחים שלופים ואחד אוחז בסכין. סולימאן שלף אף הוא אקדח, כיוון אותו לראשו של א.פ., הורה לו לפתוח את חלון המונית תוך שרעולי הפנים נכנסו אליה. לאחר מכן, הורו לו לצאת מהמונית, דרשו את המפתח והקודן ועזבו את המקום באמצעות המונית. בסמוך, הסיע המשיב 4 את המונית לרמאללה ומכרה לאחר שזהותו אינה ידועה.

כנגד סולימאן הוגש כתב אישום נפרד.

7. יחד עם כתב האישום, הוגשה בקשה לעצור את המשיבים עד לתום ההליכים בעניינם. ב"כ המשיבים 2-4 הודיעו כי אינם חולקים על קיומן של ראיות לכאורה ומשיבים אלה נשלחו להתרשמות שירות המבחן. ב"כ המשיב 1 כופר בקיומן של ראיות לכאורה בעוצמה הנדרשת לשם הוראה על מעצר מאחורי סורג ובריח.

תמצית טענות הצדדים

8. המבקשת טענה כי קיים רף ראיתי נדרש לשם מעצרו של המשיב עד לתום ההליכים. המבקשת נסמכת על תשאולו של סולימאן מיום 24.7.16 כשותף מפליל לעבירות המיוחסות למשיבים וכעד מטעמה, מסגרת בה מסר פרטים לגבי חלקו בעבירות המיוחסות לו וליתרת המעורבים בפרשה ובהם המשיב, תוך שפירט את מעשי כל אחד מהם.

המבקשת מפרטת כי מעורבותו של המשיב 1 באישום השני והשלישי (רמלה וראשון לציון), נלמדת מהודעתו של סולימאן אשר ציין כי עלה על המוניות כנוסע, משם הוביל את נהגי המוניות ללוד, שם המשיבים 1-3 ארבו למוניות ולאחר מכן המשיב העביר את המוניות לשטחי הרשות הפלשתינאית (להלן: "**הרשות**"). אשר לאישום הרביעי, ציין סולימאן כי הוא והמשיב ארבו למונית שאותה הוביל המשיב 3 למקום בו שהו בלוד ולאחר מכן, המשיב העביר את המונית לשטחי הרשות. עוד הפנתה המבקשת לתשאולו של סולימאן מיום 25.7.16, שבו לא חזר על הפרטים שמסר בתשאול הקודם, מתוך חשש לחייו ולחיי משפחתו.

המבקשת הוסיפה והפנתה לתשאולו של סלים אבו גוש (להלן: "**סלים**"), מיום 27.7.16. סלים, אחיו של סולימאן ועד מטעם התביעה, מתאר כי שמע את החבורה מתכננת את מעשי השוד כאשר שהה ליד סולימאן. סלים תיאר כיצד בוצעה הכנת השטח לקראת השוד וכן ויכוח בין המשיב למשיב 2 בנוגע לאופן חלוקת כספי השוד.

בנוסף, הפנתה המבקשת להודעת המתלונן ד.ה., מושא האישום השני, ממנה עולה כי הקוד של המונית שנשדדה ממנו, זהה למספר שנשלח בהודעת טקסט, ממכשיר הטלפון של המשיב 2, למכשיר הטלפון אשר נתפס בכליו של המשיב, שמספרו 050-6170060. ברשימת אנשי הקשר של מכשיר זה, צוין מספר הטלפון ברשימת אנשי הקשר תחת השם "המספר שלי". המשיב 2 אישר בחקירתו, כי מספר הטלפון שלו זהה למספר ששלח את הודעת הטקסט עם הקוד של המונית למספר הטלפון של המכשיר אשר נתפס בכליו של המשיב. עוד עולה מהודעת המתלונן ד.ה., כי מספר המונית זהה למונית שנצפתה במחסום נעלין.

המבקשת הוסיפה והפנתה לאיכוני מכשיר הטלפון שנתפס בכליו של המשיב, המלמדים כי במועדים הרלוונטיים הוא שהה באזור התעשייה הצפוני בלוד ובמהלך שהייתו זו, קיבל שיחה מאת המשיב 2. בסמוך לאחר מכן, מאוכן מכשיר הטלפון במסלול נסיעה אפשרי לכיוון רמאללה דרך מחסום נעלין ובחזרה. האיכון שלאחר מכן, מופיע שוב בלוד, מקום מגורי המשיב. בנוסף, במשך זמן הנסיעה במסלול האמור, בוצעו שיחות ממכשיר הטלפון, גם אל המשיב 2 וגם למספרי טלפון בעלי קידומת של הרשות.

עוד נסקרו מסמכים מחברת איתוראן המלמדים על התראה של ניתוק מחשב רכב, או חבלה במערכת האיתוראן, תקליטור ודו"חות צפיה של מר ולדימיר מרגולין מיום 3.7.16 המלמדים כי המונית נצפתה במצלמות מחסום נעלין וכן שתיקת המשיב בחקירותיו.

אשר לאישום השלישי, הפנתה המבקשת להודעת המתלונן ד.ב. המגוללת את השתלשלות השוד והובלתו לאזור התעשייה בלוד וכן להודעתו של מר רפעת אזברגה מיום 10.7.16, המלמדת כי מכשיר הטלפון שלו אשר נשדד מהמתלונן, הוא אותו מכשיר אשר נמכר לו מאת אדם בשם חאלד כאשר המשיב שהה עמו בעת מכירתו. המבקשת הוסיפה וטענה כי במהלך האירוע מושא האישום השלישי, החזיק המשיב בטלפון שמספרו 050-6080694, כאשר סלים קשר את המשיב למספר זה. לאותו מספר התקבלה שיחה נכנסת מאת סולימאן, במועד הרלוונטי לאישום זה.

בנוגע לאישום הרביעי, מפנה המבקשת להודעת המתלונן א.ב.ח. ואיכוני סלולריים של מכשיר הטלפון 050-6080694 המיוחס למשיב, המלמדים על הימצאותו באזור התעשייה הצפוני בלוד בין השעות 01:05-00:56. כן מצביעה המבקשת על שיחה שהתקיימה בין המשיב לבין סולימאן ולבין מספר מהרשות. בסמוך לאחר מכן, מצביעים איכוני המכשיר על נסיעה לכיוון הרשות.

עוד הודגש על ידי המבקשת כי טענת האליבי של המשיב נסתרה על ידי הודעתם של מר אזברגה מיום 2.8.16 ומר רשיד אלמרבוע מיום 1.8.16 וכן על ידי איכוני סלולריים.

9. המשיב, מנגד, טען כי התשתית הראייתית שהוצגה בעניינו לוקה בחולשה משמעותית, באופן המצדיק להפנותו לשירות המבחן על מנת לבחון חלופת מעצר. הסנגור הטעים כי חלקים נכבדים מחומר הראיות לא הועברו לעיונו עקב בקשה להארכת מועד להגשת תעודת חיסיון. הסנגור הפנה לבש"פ 6322/09 **קרון נ' מדינת ישראל** (12.8.09) וטען כי עיכוב זה בהצגת התעודה מעכב את ניהול המשפט ופוגע בזכויותיו הדיוניות של המשיב.

הסנגור הוסיף וטען כי הנדבך המרכזי במסכת הראיות, בדמות הודעתו של סולימאן, לוקה בקשיים חמורים. הודגש כי חוקריו של סולימאן זלזלו בעצת עורך דינו שיעץ לו לשתוק והפצירו בו שלא להישמע לעצתו, תוך ניסיון לסכסך ולהטיל דופי בכנות מאמציו ובפועלו. הסנגור הדגיש כי מדובר בפגיעה בזכות ההיוועצות ובזכות השתיקה של החשוד והפנה לע"פ 1301/06 **אלזם נ' מדינת ישראל** (22.6.09).

בנוסף נטען, כי בניגוד לאמור בדו"ח תשאול סולימאן מטעם החוקרים, בתמליל ובתקליטור החקירה אין כל אזכור ליידוע אודות זכויותיו בחקירה. על יסוד זה, נטען כי מדובר בתשאול פגום שיש בו כדי להביא לפסילתו, או למצער להפחתה ניכרת ממשקלו וכדי חולשה בתשתית הראייתית הנדרשת לשם מעצרו של המשיב. הסנגור סבור כי דוקטרינת הפסילה הפסיקתית שנקבעה בע"פ 5121/98 **יששכרוב נ' התובע הצבאי** (4.5.06), חלה גם בנסיבות המקרה דנן על אף שסולימאן הנו עד ולא נאשם. בתימוכין נוסף בטענותיו, הפנה הסנגור לע"פ 7679/14 **זהאדה נ' מדינת ישראל** (15.8.16).

הסנגור טען לקיומו של פגם נוסף בהודעתו של סולימאן, בדמות ניסיונו לקשור את המשיב לאירוע מושא האישום החמישי, אשר התרחש, כנטען, כאשר הלה כבר שהה במעצר במסגרת תיק אחר, כך שלא יכל לקחת חלק במעשי אישום זה.

אשר לאיכונים של מכשיר הטלפון של המשיב, ציין הסנגור כי הם אינם רלוונטיים בהתייחסותם לאזור מסוים ולא לנקודה ספציפית, בעוד שהמשיב ממילא מתגורר באזור לוד ולא ניתן להסתמך עליהם כראייה לחובתו. עוד טען המשיב שהודעת הטקסט שנשלחה מהמשיב 2 לטלפון שמספרו 050-6170060 אינה רלוונטית, שכן לא מדובר במכשיר טלפון שלו. אשר להודעתו של העד מר אזברגה, לפיה המשיב היה ביחד עם מר חאלד כאשר הלה מכר את מכשיר הטלפון של המתלונן, כמתואר באישום השלישי, סבור הסנגור כי מדובר באמירות בלתי מחייבות אשר לא הוזכרו בהודעתו הקודמת של מר אזברגה מיום 10.7.16.

דין והכרעה

10. לאחר שעיינתי בטענות הצדדים ובתיק החקירה שהועבר לעיוני, התרשמתי כי קיימת תשתית ראייתית לכאורית המספקת להוכחת אשמתו של המשיב, כנדרש בשלב מקדמי זה של ההליך.

11. עיקר המחלוקת בין הצדדים מתמקד בשאלת קבילות או משקל הודעת סולימאן, תוך התייחסות לפגמים נטענים באופן גביית הודעתו ובסתירות הנטענות שנתגלו בה, במשקלם של האיכונים הסלולריים ובעדותו של מר אזברגה לפיה המשיב נכח עם אחר במהלך ניסיון למכור את מכשיר הטלפון של המתלונן.

12. בשלב דיוני זה, בו יש לבחון אם קיימות ראיות לכאורה בעוצמה מספקת לצורך מעצר עד תום ההליכים, על חומר הראיות הלאוריות לגבש פוטנציאל להרשעת הנאשם בהליך העיקרי במידת הוודאות הנדרשת במשפט פלילי. בשלב זה, אין בית המשפט נזקק לטענות בדבר מהימנות ומשקל, אלא אם כן מדובר בסתירות מהותיות

הגלויות על פני הדברים, שיש בהן כדי להחליש באופן משמעותי את התשתית הראייתית, לקעקע את הגרסה באופן שלא יאפשר ליתן בה כל אמון ולהציגה כמשוללת יסוד (ר' בש"פ 8087/95 **זאדה נ' מדינת ישראל** (15.4.96); בש"פ 4306/09 **אבו ואסל נ' מדינת ישראל** (4.6.2009); בש"פ 2745/11 **אברמוב נ' מדינת ישראל** (28.4.2011)). התרשמתי כי חומר הראיות שהועבר לעיוני מקים תשתית ראייתית לכאורית, שיש בה את העוצמה הנדרשת כדי להביא להרשעת המשיב לאחר עיבודו בכור ההיתוך הראייתי של המשפט עצמו. מארג הראיות לכאורה הקושר את המשיב לביצוע העבירות המיוחסות לו, אינו כולל סתירות מהותיות וגלויות.

13. נדבכים מרכזיים במסכת הראיות, הם תשאלו של סולימאן מיום 24.7.16, אשר תועד באמצעות הקלטה שתומללה באמצעות חברה פרטית (להלן: "**התמלול**"). תיעוד נוסף לתשאלו של סולימאן, נמצא בדו"ח ובמזכרים שערכו החוקרים מר ארנס ומר ושדי. נדבכים נוספים במסכת הראיות, הם הודעותיהם של ה"ה סלים ואזברגה וכן איכונים סלולריים.

14. מעיון בתמלול עולה כי סולימאן השיב לשאלות החוקר באמצעות לחישה באוזנו. החוקר חזר על תשובותיו של סולימאן, מבלי שהלה התרעם או התנגד לתוכן דברי החוקר החוזר על דבריו. בתחילת התשאלו, חזר החוקר על לחישתו של סולימאן ואמר כי מי שלוקח את המונית לשטחים "**זה הוא ורמי סלאמה, פעם אחת חטף**" (ר' תמלול, עמ' 4, פסקה שניה מראש העמוד). בהמשך, נשאל סולימאן אם מי שנסע לשטחים זה הוא והמשיב. בתגובה, הנהן בראשו לאות הסכמה (ר' תמלול, עמ' 7, שורה רביעית מראש העמוד). עוד הבהיר סולימאן כי כל ההתקשרות מול הגורמים שחיכו להם בשטחי הרשות, נעשתה דרך המשיב (ר' תמלול, עמ' 9 שו' שניה מסוף העמוד) וכי המשיב המתין למונית בלוד, יחד עם המשיבים 2-3 (ר' תמלול, עמ' 7, שו' תשיעית מראש העמוד). בהמשך הדברים, הוסיף סולימאן וקשר את המשיב לעבירות נוספות שאינן במסגרת כתב האישום דנא.

15. מדו"ח התשאלו שנערך על ידי החוקר מר ארנס, עולה כי סולימאן ציין לפניו שהוא זה שהביא את המונית מרמלה, מראשון לציון ומרחובות והמשיב הוא זה שהסיען לאחר מכן לשטחי הרשות, יחד עם המשיבים 2-3. כן צוין שבאירוע חטיפת נהג המונית מרמלה, המשיב הוא זה שאיים עליו באקדח ובחלק מהאירועים הנוספים החזיק אקדח בעת שהמונית הובאה למקום המארב בלוד.

16. בנוסף, עיון בהודעותיו של סלים מלמד כי ידע על מעשי השוד שנעשו ברחובות ובראשון לציון, אך סירב לחשוף את חלקם של המשיבים במעשים אלו. בתשאלו שנערך לו מיום 27.7.16, ציין כי שמע את המשיבים מדברים על מעשי השוד, אך לטענתו לא לקח בהם חלק (ר' תמלול תשאלו של סלים מיום 27.7.16, עמ' 7). בהמשך, שב סלים וציין כי המשיבים פנו אליו על מנת שישתתף עמם במעשי השוד וגם פנו בעניין זה לאנשים נוספים. בסמוך לכך, אישר סלים, בשנית, כיצד שמע את התכנון למעשי השוד (ר' תמלול תשאלו של סלים מיום 27.7.16, עמ' 10). על כך הוסיף סלים ואישר כי המשיבים ביצעו את מעשי השוד (שם, עמ' 12). עוד ציין סלים כי היה עד לקיומו של ריב אודות המחיר על המונית הגנובות (שם, עמ' 14). בהודעות נוספות שנגבו לאחר מכן, סירב סלים לשתף פעולה עם חוקריו מחשש לפגיעה בחייו ובחיי משפחתו, או לסכסוכים בעיר לוד שבה הוא מתגורר.

בהודעתו מיום 21.7.16, הוסיף סלים וציין כי מספר הטלפון של המשיב הוא 050-6080694 (ר' הודעת סלים מיום 21.7.16 גיליון מס' 2 שו' 14-15). אותו מספר קיבל שיחה נכנסת מאת סולימאן במועד הרלוונטי לאישום השלישי שבכתב האישום.

17. בנסיבותיו הייחודיות של העניין, אין בידי לקבל את טענת הסנגור לפיה חוקריו של סולימאן לא יידעו אותו אודות זכויותיו עובר לתשאלו ונהגו כלפיו באופן המלמד על חולשה בתשתית הראיות לכאורה.

רק כאשר ברור מראש כי מדובר בראייה שאינה קבילה וכי אין סיכוי להכשיר את קבילותה במשפט, לא ניתן לבסס עליה מסקנה בדבר קיומן של ראיות לכאורה. ככל שמדובר בראייה ששאלת קבילותה ניתנת לריפוי במשפט גופו, יש להעריך את מידת ההסתברות הקיימת להפיכתה של הראייה לקבילה (ר' בש"פ 1572/05 **זוארץ נ' מדינת ישראל** (10.4.2005)). כך נקבע כי: **"...פגיעה קשה ומשמעותית בזכויותיו של העצור עשויה לשמוט את הציודק המוסרי מתחת להמשך מעצרו... יש לבחון כבר בשלב זה של המעצר האם נפגעה זכות ההיוועצות של המבקשים. אם התשובה לשאלה זו חיובית יש לבחון את עוצמת הפגם ואת איזונו מול השיקולים התומכים בהמשך מעצרו של המבקשים"** (ר' בש"פ 9220/12 **פרץ נ' מדינת ישראל** (26.12.12)).

התרשמתי כי יש לראות את התמלול כראייה לכאורה בשלב הדיון במעצר, בעוד ששאלות בדבר קבילותה ומשקלה, ראוי שתשמרנה לדיון בתיק העיקרי (ר' בש"פ 4667/12 **אזולאי נ' מדינת ישראל** (28.6.12); בש"פ 2871/94 **פרץ נ' מדינת ישראל** (20.6.1994)).

הפגמים הנטענים לגבי תשאל סולימאן, אינם מלמדים כי הודעתו בלתי קבילה בעליל כראייה, או כי לא ניתן לרפאם בדיון עצמו ואין בהם כדי לפגום בפוטנציאל הראייתי הגולמי הטמון בתמלול. מזכריהם של החוקרים ה"ה ושדי וארנס מיום 25.7.16 (להלן: **"החוקרים"**) מלמדים, לכאורה, כי זכויותיו של סולימאן הובהרו לו היטב, לרבות זכות ההיוועצות וזכות השתיקה. כן הוזהר סולימאן כי דבריו עלולים לשמש כנגדו בבית המשפט. אכן, סולימאן לא הוחתם על טופס הקראת הזכויות כנהוג, אולם בשלב דיוני זה, טרם חקירת החוקרים לפרוטוקול הדיון, לא ניתן לשלול את האמור במזכריהם.

18. במצב דברים זה ולנוכח מזכרי החוקרים, נחזה כי מתייתרת בחינת הרחבת הלכת יששכרוב על הודעות עדים. למעלה מן הצורך, אף אם ביקשתי ללכת כברת דרך לקראת המשיב, לא היה בכך כדי לשנות ממסקנתי. ראשית, על פי הוראת סעיף 12(א) לפקודת הראיות [נוסח חדש] תשל"א-1971 (להלן: **"הפקודה"**), הודעת נאשם תהא קבילה אם הובאה עדות בדבר הנסיבות שבהן ניתנה. עיון בכתב האישום מלמד כי החוקרים נמנים על עדי התביעה ולכן הדעת נותנת כי יעידו על נסיבות מסירת ההודעה וכן על מזכריהם. שנית, סולימאן נחקר והוזהר מספר פעמים, הן לפני התשאל שעליו מסתמכת המאשימה והן לאחריו. במסגרת חלק נכבד מחקירות אלו, חתם סולימאן על טופס הודעת הזכויות לחשוד. בנסיבות אלו, לא ניתן לקבל, בשלב זה, את הטענה כי זכויותיו לא היו ידועות לו. בחקירות שהתבצעו לאחר תשאלו, בחר סולימאן לשמור על זכות השתיקה, באופן המלמד כי היה מודע לזכותו זו.

19. המשיב טען כי במהלך התשאל של סולימאן נפגעה זכות ההיוועצות שלו עם בא כוחו. טענה זו נסמכה על דברים שאמרו החוקרים לסולימאן, בקשר ליחסיו עם בא כוחו ולאופן שבו הוא ממלא את תפקידו, בזו הלשון: **"ס: העורך דין אומר לשתוק. ח: העורך דין תמיד יגיד לך את זה התפקיד שלו הוא בא לקחת כסף וזה התפקיד שלו למשוך ולמשוך וכביכול להמעיט לך את העונש, והוא לא יודע מה יש למשטרה ויכול לעשות פעולה הפוכה ולהגדיל לך את העונש אז אומר לך לשתוק. הוא לא יודע מה יש למשטרה, שיחות עם החברה בווטסאפ העורך דין שלך יודע את זה? זובי. כמה דברים אנחנו יודעים שהוא לא יודע. תעשה את זה את תלך לישון טוב. ס: זה קשה. ח: לא אמרתי שזה קל אבל אנחנו נעזור לך..."**

קשה לעבור על סדר היום לנוכח הפניות אלו של המשיב וראוי להביע מורת רוח ברורה כנגד התנהלות שכזו מטעם חוקרי משטרת ישראל. זכותו של עצור להיוועץ עם עורך דין, הוכרה זה מכבר כזכות יסוד (ר' בג"צ 3412/91 סופיאן נ' מפקד כוחות צה"ל (7.6.93); ע"פ 1301/06 אלזם נ' מדינת ישראל (22.6.09), כהפניית המשיב). מזכות ההיוועצות נגזרות זכויות משנה, ביניהן הזכות לקבל הודעה על קיומה של זכות ההיוועצות בעורך דין וכן החובה המוטלת על הרשות שלא לערער את אמונו של העצור בעורך דינו. על כך נקבע כי:

"אין לקבל בשום אופן, כי חוקרי משטרה ירמזו לעצור שאין טעם שידבר עם עורך דינו מכיוון שאינו מסור לו..." (ר' ע"פ 7443/06 ארקה נ' מדינת ישראל (28.9.08) (להלן: "עניין ארקה")).

עוד נקבע כי:

"שלילתו הגורפת והכללית של האמון של חשוד הניתן בעורכת הדין עשויה להפוך את התחבולה לפסולה ולפגוע במובן מסוים בזכות ההיוועצות של הנחקר בעורך דינו..." (ר' ע"א 4241/06 לוי נ' מדינת ישראל (12.3.09)).

עם זאת, הפגיעה בזכות ההיוועצות אינה מביאה לפסילת ההודעה באופן מידי ומוחלט, "אלא רק כאשר יש באותה פגיעה על פי אופיה ועוצמתה בנסיבות העניין, כדי לפגוע באופן חמור בחופש הבחירה ובאוטונומית הרצון של הנחקר במסירת הודאתו" (ר' עניין יששכרוב לעיל, פסקה 35; ר' גם: ע"פ 3097/04 סויסה נ' מדינת ישראל (25.10.06) וכן עניין ארקה, סעיף 32; עניין אלזם, סעיף 4).

20. התרשמתי כי נסיבותיו של הייחודיות של המקרה הנדון, אינן עולות כדי פגיעה באופן חמור בחופש הבחירה ובאוטונומית הרצון של הנחקר. בשונה מפסיקת בית המשפט בעניין אלזם הנזכר לעיל, נסיבותיו של המקרה דנא אינן מלמדות על הטלת דופי או ערעור האמון בעורך הדין, בחומרה גבוהה כזו שנדונה שם בגדר היחס לפעולות מדובבים, שרק הקשר זה מציג הבחנה משמעותית בין שני המקרים. כאן, לא הוטעה המשיב לחשוב כי חוקריו הם בגדר עצורים יחד איתו, משמע היו "שתי מלאכים" (כך במקור) כפי שצוין ביחס למדובבים בעניין אלזם, וגם הנוסח בו נעשה שימוש שם היה קשה יותר (ר' עניין אלזם, סעיף 5 לפסק דינה של כב' הש' חיות).

21. במקרה הנדון, קיים קושי נוסף לקבל את הטענה בדבר קבילות הודעתו של סולימאן, לאור העובדה כי טענת הפגמים שבקבילותה לא הועלתה מפיו של סולימאן עצמו. בנסיבות אלו, קשה עוד יותר להתרשם מקיומם של פגמים חמורים ברצונו החופשי, מבלי שהוא עצמו יטען לכך. לאור שלא נטען כי סולימאן עתר לפסלות הודעתו, מתחזקת האפשרות לרפא את הפגם הנטען שבהודעתו בהליך העיקרי. למותר לציין כי במידה וטענה דומה תועלה מפיו של סולימאן ותתקבל החלטה בגדר משפט זוטא, שמורה זכותו של המשיב לעתור בבקשה לעיון חוזר, מבלי לפתח ציפיות אשר לתוצאותיה.

בנוסף וכפי שציינתי, דומה כי סולימאן היה מודע לזכויותיו היטב ואף ניצל בפועל בחקירות שבהן השתתף לפני התשאול הנדון ואף לאחריו. מטעמים אלו, הודעתו של סולימאן אינה בלתי קבילה בעליל וזכות ההיוועצות שלו לא נפגעה באופן הפוגע בקבילות התמלול, הן כעד והן כנאשם. הכל, במידה הדרושה כאן כדי לגבש חולשה בעצמת הראיות לכאורה.

לאורם של טעמים אלו ומבלי לקבע מסמרות בנושא, סבורני כי עניינו של המשיב אינו עולה בקנה אחד עם המקרים בהם זכויות נפגעו כדי כך על מנת שתניתן לתמלול הגדרה של ראייה בלתי קבילה בעליל ובאופן המגבש חולשה

בראיות לכאורה.

22. אשר לטענה כי בהודעות אחרות במשטרה חזר בו סולימאן מהאמרות המפלילות נגד המשיב, אציין כי אין בה כדי להפחית ממשקלן הלכאורי של אמרותיו המפלילות את המשיב, נכון לשלב דיוני זה. המאשימה רשאית להגיש את אמרותיו של סולימאן כראייה גם לפי סעיף 10א לפקודה, בעוד ששאלות המהימנות והמשקל שיש לייחס להן, הן עניין לבית המשפט הדן בתיק גופו. למעלה מכך, עיון בהודעותיו של סולימאן מלמד כי הוא לא חזר בו מהודעתו שבה הפליל את המשיבים, אלא בחר לשמור על זכות השתיקה ודומה כי בנסיבות אלו, לא ניתן, כעת, לקבל את הטענה משמע סולימאן "חזר בו" מהודעותיו.

23. גם הפגם הנחזה בתשאולו של סולימאן, בדמות קשירת המשיב לאישום החמישי אשר התרחש לכאורה בעת ששהה במעצר, אין בו כדי להשליך על יתרת הודעתו הקושרת את המשיב לאישומים המיוחסים לו בפרשות הנוספות, תוך שקיימים חיזוקים לכאורה לאמירותיו המפלילות בהקשרים אלו. מבלי לקבע מסמרות גם כאן, אין מדובר בפרכה מהותית שיש בה כדי לקעקע את מכלול גרסתו ולהציגה כמשוללת יסוד (ר' בש"פ 352/11 **איאסי ברי נ' מדינת ישראל** (25.1.11)). הוא הדבר אשר לטענה כי אמירותיו של מר אזברגה הן "בלתי מחייבות" ולא הוזכרו בהודעתו הקודמת. גם טענה זו איננה עולה כדי פרכה או סתירה מהותית שיש בה כדי להפחית ממשקלה הראייתי הגולמי של גרסתו.

24. אשר לטענה לקיומו של עיכוב בהצגת תעודת החסיון מטעם המבקשת. אכן, מוטב היה לו המדינה הייתה דואגת להגשת התעודה במועד, שכן העיכוב בהגשתה עלול למנוע מנאשמים את מיצוי זכותם להגיש בקשה לגילוי ראייה (ר' בש"פ 6322/09 **קרן נ' מדינת ישראל** (12.8.09) כהפניית המשיב 1).

עם זאת, כבר נקבע כי: **"לצד ההקפדה על הוצאת תעודת חסיון בזמן, אין בהעדרה של תעודת החסיון כדי למנוע מבית המשפט הדן בבקשת המעצר לעיין בחומר שבפניו ולהגיע למסקנה לכאורית בכל הנוגע לתשתית הראייתית על פי הראיות הגלויות"** (ר' בש"פ 11163/05 **כבאג'ה נ' מדינת ישראל** (21.12.2005)). במקרה הנדון, סבורני כי אין בהעדרה של תעודת החסיון כדי לפגוע בעוצמת התשתית הראייתית המגולמת בראיות לכאורה בתיק ואין בה, לכשעצמה, בשלב זה, כדי להטות את הכף לזכות המשיב (ר' ע"פ 6095/08 **סלומון נ' מדינת ישראל** (29.12.2008); בש"פ 4220/09 **מדינת ישראל נ' חילס** (21.05.2009)).

25. בנוסף, בשלב זה, לא מצאתי ממש בטענות המשיב בנוגע למשקלם הראייתי של האיכונים הסלולריים. המשיב טען כי מדובר באיכונים חלקיים שלא ניתן ללמוד מהם דבר, אך הוא עצמו לא נתן הסבר מניח הדעת לאיכונים המלמדים על המצאות בזמנים הרלוונטיים בקרבת מקומות מעשי השוד ובמיקומים המתיישרים עם מסלול הסעת המוניית לשטחי הרשות. כידוע, בשלב בחינת קיומן של ראיות לכאורה, אין להידרש לראיות שאינן קיימות כי אם לראיות הקיימות בתיק החקירה, למעט אם עסקינן במחדל חקירתי חמור כגון אי בדיקת טענת אליבי או בדיקה שיש בה כדי לזכות את המשיב מהחשדות המיוחסים לו (ר' בש"פ 9270/03 **בראט נ' מדינת ישראל** (28.10.03); בש"פ 757/91 **חזן נ' מדינת ישראל** (6.3.91)). הנה כי כן, נכון לשלב דיוני זה, אין מניעה שאיכונים אלו ישמשו כחיזוק למכלול הראיות לכאורה ובעיקר לתשאול של סולימאן כשותף לדבר עבירה ואינני סבור כי מדובר בטענה המגבשת חולשה מהותית בחומר הראיות.

26. אשר למספר הטלפון של המשיב, נטען כי זה היחיד שניתן לקשר אליו הוא 050-6080694. דחיתי טענה זו. מחומר הראיות עולה כי בחזקת המשיב נתפס טלפון מסוג LG ומדו"ח חדירה למכשיר זה נלמד כי ברשימת

אנשי הקשר צוין מספר הטלפון 050-6170060 תחת השם "המכשיר שלי". למספר זה נשלחה הודעת טקסט מאת סולימאן, הכוללת את מספר הקודן של המונית מושא האישום השני. לנוכח שהמכשיר נתפס בכליו של המשיב עצמו, נתון שאינו במחלוקת, חזקה היא כי המכשיר הוא שלו או למצער כי היה בשימוש. למותר לציין כי לא מן הנמנע שתמונה זו תשתנה או תתבהר בכור ההיתוך הראייתי שבמשפט עצמו, אך נכון לשלב הדיוני המקדמי, אין בטענות המשיב כדי להפחית ממשקלה של ראייה גולמית זו.

27. כאן המקום להוסיף ולציין כי שתיקתו של המשיב בחקירותיו מחזקת, לכשעצמה, את התשתית הראייתית הלכאורית הקיימת כנגדו (ר' בש"פ 3484/14 **מדינת ישראל נ' חיימוב** (22.5.2014); בש"פ 3562/15 **בנמו נ' מדינת ישראל** (3.6.15); בש"פ 5588/12 **ניאמצ'יק נ' מדינת ישראל** (24.9.12)).

28. לאור המקובץ, לצורך הדיון בשלב המעצר, די בהגשת התמלול והודעתו של סלים בצירוף הראיות האחרות התומכות לכאורה בגרסת המאשימה, כדי לקבוע כי קיימת בעניינו של המשיב תשתית ראייתית לכאורה, שדי בה כדי לגבש את הרף הראייתי הנדרש לשלב זה של הדיון.

29. אשר לעילת המעצר, לאור חומרת מעשיו הלכאוריים, קיים יסוד סביר לחשש כי שחרור המשיב ממעצרו יסכן את בטחון הציבור.

30. עם זאת, ראוי לבחון חלופת מעצר גם בעבירות חמורות ונוכח שהוזמן תסקיר מעצר בעניינם של יתרת המשיבים, ראיתי לנכון להורות כך גם בעניינו של המשיב, מבלי לפתח ציפיות בליבו כי ישוחרר ממעצרו גם לאור תסקיר חיובי.

אני קובע המשך דיון לאחר קבלת תסקיר ליום 16/11/16 ב - 11:30.

המשיב ישהה במעצר עד החלטה אחרת ויובא לדיון על ידי שב"ס.

לידיעת שירות המבחן.

ניתנה היום, י"א תשרי תשע"ז, 13 אוקטובר 2016, בהעדר הצדדים.